

CARTIER POPULAR POESIS

GEORGE BACOVIA

OPERA POETICĂ

GEORGE BACOVIA (pe numele adevărat George Vasiliu; 1881, Bacău – 1957, București), poet român. Studii la liceul “Principele Ferdinand” din Bacău, după care se înscrie la Facultatea de Drept din București, pe care o abandonează. Student din 1907 al Facultății de Drept din Iași, în 1911 obține diploma de licențiat în drept și se înscrie în Colegiul de avocați din Bacău, fără a profesa vreodată. Debut publicistic în revista *Literatorul*¹, cu poezia “Și toate”, semnată V. George (1889). Debut editorial în 1916 cu volumul *Plumb* (Premiul Ministerului Artelor, 1923). În 1925 este distins cu Premiul pentru poezie al Societății Scriitorilor Români. În 1926, publică cel de-al doilea volum de versuri, *Scânteii galbene*, și un volum de poeme în proză, *Bucăți de noapte*. Căsătorit în 1928 cu Agatha Grigorescu, în 1931 i se naște fiul Gabriel. Stabilît definitiv în București din 1933. În 1934 primește Premiul Național de Poezie, împreună cu Tudor Arghezi. Sărbătorit de Ministerul Artelor la împlinirea a 65 de ani de viață și 50 de ani de activitate literară, în 1946; distins cu “Ordinul Muncii” clasa I, la împlinirea a 75 de ani. Se stinge pe 22 mai 1957 la București și este înhumat la Cimitirul Bellu.

“Dintr-o minus-vitalitate notorie, universul liric bacovian se hrănește cu lăcomie, ca să zicem astfel, extrăgând una dintre cele mai tari arme poetice din câte cunosc în simbolismul nostru; aș spune chiar că filtrează esența cea mai concentrată, amestec de fetid și mosc, de durere și plăcere, indistinct îngemănate.”

Pompiuliu CONSTANTINESCU

CARTIER POPULAR POESIS

GEORGE BACOVIA

OPERA POETICĂ

CARTIER

CARTIER

Publicată de Editura CARTIER

Editura Cartier, SRL, str. București, nr. 68, Chișinău, MD2012.

Tel./fax: 24 05 87, tel.: 24 01 95. E-mail: cartier@cartier.md

Editura Codex 2000, SRL, Strada Toamnei, nr. 24, sectorul 2, București.

Tel./fax: 210 80 51. E-mail: codexcartier@gmail.com

*Cărțile CARTIER pot fi procurate în toate librăriile bune
din România și Republica Moldova.*

LIBRĂRIILE CARTIER

Casa Cărții, bd. Mircea cel Bătrân, nr. 9, Chișinău. Tel.: 34 64 61.

Librăria din Hol, str. București, nr. 68, Chișinău. Tel./fax: 24 10 00.

Librăria Vărul Shakespeare, str. Șciusev, nr. 113, Chișinău. Tel./fax: 23 21 22.

Prima ediție la Editura CARTIER a apărut în 2005

în colecția "Poesis", coordonată de Em. Galaicu-Păun.

Ediția a doua: 2007

Tipărită la Combinatul Poligrafic (nr. 71224)

Descrierea CIP a Camerei Naționale a Cărții

Bacovia, George

Opera poetică / George Bacovia; cop.: Vitalie Coroban. — Ed. a 3-a. —

Ch.: Cartier, 2007 (Combinatul Poligr.). — 224 p. —

(Col. "Cartier Popular poesis" / coord. col.: Gheorghe Erizanu).

ISBN 978-9975-949-37-8

821.135.1-1

B13

ISBN 978-9975-949-37-8

PLUMB

Dormeau adânc sicriile de plumb,
Și flori de plumb și funerar vestmânt —
Stam singur în cavou... și era vânt...
Și scârțâiau coroanele de plumb.

Dormea întors amorul meu de plumb
Pe flori de plumb... și-am început să-l strig —
Stam singur lângă mort... și era frig...
Și-i atârnav aripile de plumb.

PASTEL

Buciumă toamna
Agonic — din fund —
Trec păsărele,
Și tainic s-ascund.

Țâraie ploaia...
Nu-i nimeni pe drum;
Pe-afară de stai
Te-năbuși de fum.

Departe, pe câmp,
Cad corbii, domol;
Și răgete lungi
Pornesc din ocol.

Tălăngile, trist,
Tot sună dogit...
Și tare-i târziu,
Și n-am mai murit...

DECOR

Copacii albi, copacii negri
Stau goi în parcul solitar:
Decor de doliu, funerar...
Copacii albi, copacii negri.

În parc regretele plâng iar...

Cu pene albe, pene negre
O pasăre cu glas amar

Străbate parcul secular...
Cu pene albe, pene negre.

În parc fantomele apar...

Și frunze albe, frunze negre;
Copacii albi, copacii negri;
Și pene albe, pene negre,
Decor de doliu, funerar...

În parc ninsoarea cade rar...

AMURG

Trec corbii — ah, “Corbii”
Poetului Tradem
Și curg pe-nnoptat
Pe-un târg înghețat,

Se duc pe pustii...
Pe când, de argint,
În amurg de-argint,
S-aprinde crai-nou

Pe zări argintii
În castul cavou...
Iubito... ah, “Corboo”
Poetului Tradem...

LACUSTRĂ

De-atâtea nopți aud plouând,
Aud materia plângând...
Sunt singur, și mă duce-un gând
Spre locuințele lacustre.

Și parcă dorm pe scânduri ude,
În spate mă izbește-un val —
Tresar prin somn, și mi se pare
Că n-am tras podul de la mal.

Un gol istoric se întinde,
Pe-aceleași vremuri mă găsesc...
Și simt cum de atâta ploaie
Piloții grei se prăbușesc.

De-atâtea nopți aud plouînd,
Tot tresărind, tot așteptând...
Sunt singur, și mă duce-un gând
Spre locuințele lacustre...

GRI

Plâns de cobe pe la geamuri se opri,
Și pe lume plumb de iarnă s-a lăsat;

“I-auzi corbii!” — mi-am zis singur... și-am oftat;
Iar în zarea grea de plumb

Ninge *gri*.

Ca și zarea, gândul meu se înnegri...
Și de lume tot mai singur, mai barbar, —
Trist, cu-o pană mătur vatra, solitar...
Iar în zarea grea de plumb

Ninge *gri*.

SONET

E-o noapte udă, te-neci afară.
Prin ceață — obosite, roșii, fără zare —
Ard, afumate, triste felinare
Ca într-o crâșmă umedă, murdară.

Prin măhălăli mai neagră noaptea pare...
Șivoaie-n case triste inundară —
Și-auzi tușind o tusă-n sec, amară —
Prin ziduri vechi ce stau în dărâmare.

Ca Edgar Poe mă reîntorc spre casă,
Ori ca Verlaine, topit de băutură —
Și-n noaptea asta de nimic nu-mi pasă.

Apoi, cu pași de-o nostimă măsură,
Prin întunerec bâjbâiesc prin casă,
Și cad, recad, și nu mai tac din gură.

AMURG DE TOAMNĂ

Amurg de toamnă pustiu, de humă,
Pe câmp sinistre șoaapte trec pe vânt —
Departă plopilor s-apeacă la pământ
În larg balans lenevos, de gumă.

Pustiu adânc... și-ncepe a-nnopta,
Și-aud gemând un singur punct
Și gem, și plâng, și râd în hî, în ha...

TABLOU DE IARNĂ

Ninge grozav pe câmp la abator
Și sânge cald se scurge pe canal;
Plină-i zăpada de sânge animal —
Și ninge mereu pe un trist patinor...

E albul aprins de sânge-nchegat,
Și corbii se plimbă prin sânge... și sug;
Dar ceasu-i târziu... în zări corbii fug
Pe câmp, la abator, s-a înnoptat.

Ninge mereu în zarea-nnoptată...
Și-acum când geamuri triste se aprind
Spre abator vin lupii licărind.
— Iubito, sunt eu la ușa înghețată...

ÎN GRĂDINĂ

Scârțâie toamna din crengi ostenite
Pe garduri bătrâne, pe streșini de lemn,
Și frunzele cad ca un sinistru semn
În liniștea grădinii adormite.

O palidă fată cu gesturi grăbite
Așteaptă pe noul amor...
Pe când, discordant și înfiorător,
Scârțâie toamna din crengi ostenite.

SPRE TOAMNĂ

Pe drumuri delirând,
Pe vreme de toamnă,
Mă urmărește-un gând
Ce mă îndeamnă:

— Dispari mai curând!

În casa iubitei de-ajung,
Eu zgudui fereastra nervos,
Și-o chem ca să vadă cum plouă
Frunzișul, în târgul ploios.

Dar, iată, și-un mort evreiesc...
Și plouă, e moină, noroi —
În murmure stranii semite
M-adaug și eu în convoi.

Și nimeni nu știe ce-i asta —
M-afund într-o crâșmă și scriu,
Sau râd și pornesc înspre casă,
Și-acolo mă-nchid ca-n sicriu.

Și mereu delirând,
Pe vreme de toamnă,
M-adoarme un gând
Ce mă îndeamnă:

— Dispari mai curând!...

PĂLIND

Sunt solitarul pustiilor piețe
Cu tristele becuri cu pală lumină —
Când sună arama în noaptea deplină
Sunt solitarul pustiilot piețe.

Tovarăș mi-i râsul hidos, și cu umbra
Ce sperie câinii pribegi prin canale;
Sub tristele becuri cu razele pale,
Tovarăș mi-i râsul hidos, și cu umbra.

Sunt solitarul pustiilor piețe
Cu jocuri de umbră ce dau nebunie;
Pălind în tăcere și-n paralizie, —
Sunt solitarul pustiilor piețe...

AMURG VIOLET

Amurg de toamnă violet...
Doi plopi, în fund, apar în siluete:
— Apostoli în odăjdii violete —
Orașul tot e violet.

Amurg de toamnă violet...
Pe drum e-o lume leneșă, cochetă;
Mulțimea toată pare violetă,
Orașul tot e violet.

Amurg de toamnă violet...
Din turn, pe câmp, văd voievozi cu plete;
Străbunii trec în pâlcuri violete,
Orașul tot e violet.

DECEMBRE

Te uită cum ninge decembre...
Spre geamuri, iubito, privește —
Mai spune s-aducă jăratec
Și focul s-aud cum trosnește.

Și mână fotoliul spre sobă,
La horn să ascult vijelia,
Sau zilele mele — totuna —
Aș vrea să le-nvăț simfonia.

Mai spune s-aducă și ceaiul,
Și vino și tu mai aproape, —
Citește-mi ceva de la poluri,
Și ningă... zăpada ne-ngroape.

Ce cald e aicea la tine,
Și toate din casă mi-s sfinte, —
Te uită cum ninge decembre...
Nu râde... citește nainte.

E ziuă și ce întuneric...
Mai spune s-aducă și lampa —
Te uită, zăpada-i cât gardul,
Și-a prins promoroacă și clampa.

Eu nu mă mai duc azi acasă...
Potop e-napoi și nainte,
Te uită cum ninge decembre...
Nu râde... citește nainte.

NEGRU

Carbonizate flori, noian de negru...
Sicrie negre, arse, de metal,
Vestminte funerare de mangal,
Negru profund, noian de negru...

Vibrau scânteii de vis... noian de negru;
Carbonizat, amorul fumega —
Parfum de pene arse, și ploua...
Negru, numai noian de negru...

NEVROZĂ

Afară ninge prăpădind,
Iubita cântă la clavier, —
Și târgul stă întunecat,
De parcă ninge-n cimitir.

Iubita cântă-un marș funebru.
Iar eu nedumerit mă mir:
De ce să cânte-un marș funebru...
Și ninge ca-ntr-un cimitir.

Ea plânge și-a căzut pe clape,
Și geme greu ca în delir...
În dezacord clavierul moare,
Și ninge ca-ntr-un cimitir.

Și plâng și eu, și tremurând
Pe umeri pletele-i resfir...
Afară târgul stă pustiu,
Și ninge ca-ntr-un cimitir.

MOINĂ

Și toamna, și iarna
Coboară-amândouă;

Și plouă, și ninge —
Și ninge, și plouă.

Și noaptea se lasă
Murdară și goală;
Și galbeni trec bólnavi
Copii de la școală.

Și-s umezi pereții,
Și-un frig mă cuprinde —
Cu cei din morminte
Un gând mă deprinde...

Și toamna, și iarna
Coboară-amândouă;
Și plouă, și ninge —
Și ninge, și plouă.

MELANCOLIE

Ce chiot, ce vaiet în toamnă...
Și codrul sălbatec vuieste —
Răsună-n coclauri un bucium,
Și doina mai jalnic pornește.

— Ascultă, tu, bine, iubito,
Nu plânge și nu-ți fie teamă —

Ascultă cum greu, din adâncuri,
Pământul la dânsul ne cheamă...

RAR

Singur, singur, singur,
Într-un han, departe —
Doarme și hangiu,
Străzile-s deșarte,
Singur, singur, singur...

Plouă, plouă, plouă,
Vreme de beție —
Și s-ascuți pustiul,
Ce melancolie!
Plouă, plouă, plouă...

Nimeni, nimeni, nimeni,
Cu atât mai bine —
Și de-atâta vreme
Nu știe de mine
Nimeni, nimeni, nimeni...

Tremur, tremur, tremur...
Orice ironie
Vă rămâne vouă —
Noapte e târzie,
Tremur, tremur, tremur...

Veșnic, veșnic, veșnic,
Rătăcirii de-acuma
N-or să mă mai cheme —
Peste vise bruma,
Veșnic, veșnic, veșnic...

Singur, singur, singur,
Vreme de beție —
I-auzi cum mai plouă,
Ce melancolie!
Singur, singur, singur...

NERVI DE TOAMNĂ

E toamnă, e foșnet, e somn...
Copacii, pe stradă, oftează;
E tuse, e plânset, e gol...
Și-i frig, și burează.

Amanții, mai bólnavi, mai triști,
Pe drumuri fac gesturi ciudate —
Iar frunze, de veșnicul somn,
Cad grele, udate.

Eu stau, și mă duc, și mă-ntorc,
Și-amanții profund mă-ntristează —
Îmi vine să râd fără semn,
Și-i frig, și burează.